

ELENA HELL – ROBERT KRAUSE

SISI

Elátkozott eljegyzés

Op!n Books

RICHÁRD GRÓF

– Na és kire gondoltál közben?

Sisi mereven nézte a finom asztalneműt, amelyen a családi címerük díszelgett. Alig akarta elhinni, hogy a nővére ilyenet kérdezett. 1853. augusztus 13-a volt, és a hercegi család épp az ebédnél ült. A kandallós terem a possenhofeni kastély földszintjén megtelt étellel, éhes kisfiúk és kislányok szaladtak csacsogva a gazdagon megterített asztalhoz, és csörömpöltek a tányérokkal, evőeszközökkel. Csak az édesanyjuk, Ludovika csevegett illendően legidősebb fiával, Louis-val, miközben Miksa, a családfő Richard gróffal értekezett, aki lovakat tenyésztett. A szolgák hatalmas korsókban vizet és sört szolgáltak fel. Az ablakok mögött a kastélyhoz vezető kavicsos út fehéren világlott, a távolban pedig vitorlák lebegtek a Starnberger-tavon. A déli hőség ellenére a kastélyban a vastag falaknak köszönhetően kellemesen hűs volt.

A címeren sorakozó kék-fehér rombuszok hirtelen táncolni kezdtek Sisi szeme előtt, miközben vadul kereste a kibúvót nővére kérdése elől, bár

tudta, hogy Nené nem fogja feladni, addig kérdegeti, amíg kielégítő választ nem kap.

– Áru!d már el, kire gondoltál! – súgta oda újra.

Sisi gyorsan a szájához emelte a poharat, azt remélve, hogy amíg iszik, időt nyer. Nené mindig megkapta, amit akart, és Sisi élvezte, hogy most végre kicsit megkínózhatja.

Sisivel ellentétben Nénének jó érzéke volt ahhoz, hogy egy egyszerű beszélgetést frappáns hozzászólásokkal fűszerezzen, hogy partneréből elbűvölő mosollyal apró titkokat szedjen ki. Hercegnői erényekkel született, és fantasztikus kézügyességgel volt megáldva, ami csodás kézimunkákat eredményezett, ráadásul jó érzéke volt hozzá, hogy a kellő időben a megfelelő dolgot mondja vagy tegye. A Jóisten Nénét elhalmozta minden jóval. Sisinek e tekintetben szinte semmi sem jutott. Bár göndör fürtjeivel, sötét, mandulavágású szemével és telt ajkaival szépségben nem maradt le a nővére mögött, ám ami az eleganciát és a jólneveltséget illeti, igencsak voltak hiányosságai.

Sisit váratlanul megrettentette a gondolat. Nem mintha különösen fontos lett volna neki, hogy előkelőnek szülessen, bár így jóval könnyebben megtudott volna felelni annak, amit egy hercegnőtől a környezete elvárt. Most attól való félelmében, hogy beleláthatnak a gondolataiba, gyorsan az asztal alá rejtette a kezét, nehogy észrevegyék koszos körmeit. Előző nap titokban segített az öreg

Wilhelmnek a kastély előtti virágágyásokat ki-
gyomlálni.

Csibészesen a nővére nézett, aki kérdőn oldal-
ra hajtotta a fejét. Sisi pontosan tudta, mi az, amit
Nené szeretne kiszedni belőle. És amikor találko-
zott a pillantásuk, képtelen volt tovább titkolózni.
Már a pusztá gondolata is annak, ami nemrég tört-
ént, hallatlan dolognak számított.

Unalmas nyári délelőtt volt, Sisinek az irodalmi
tanulmányaival kellett volna foglalkoznia. A szo-
bája ablakai, akárcsak a lenti teremé, a tóra néztek,
a parkban hatalmas gesztenyefa állt, amely nyáron
kellemes, hűs árnyékot vetett. Bár még friss volt
a reggel, már érződött, hogy forró nyári napnak
néznek elébe. Odakünn méhek döngicséltek, lent-
ről az édesanyja hangja hallatszott fel, már megint
a papájával pörölt, aki épp azt vetette mérgesen
a szemére, hogy miért is ment hozzá feleségül. Sisi
sóhajtva becsukta a könyvet, és titokban megfo-
gadta, hogy soha nem megy bele olyan kapcsolat-
ba, amely a szívének nem igazán kedves. A szülei
örökös veszekedése igencsak megviselte. Még ha
bosszantotta is anyja házsártos természete, apját
pedig rajongásig szerette, tudatában volt annak,
hogy a férfi könnyelmű életmódja nehéz próbák elé
állította a családot. Egy szó, mint száz, nem ő volt
a hűség mintaképe, és hét gyereke mellett leg-
alább egy tucatnyi törvénytelen gyereke született.

Hogy egy feleségnek nehéz ezt megemésztenie, azt Sisi tizenöt éves fejjel is képes volt felfogni.

Ludovika Wilhelmine von Bayern hercegnő rangon aluli házasságot kötött, amikor hozzáment Miksához, miközben a nővére beházasodott a Habsburg-házba, és „szerencsés” véletleneknek köszönhetően a fiából császár lett. Ludovika ezt nehezen emésztette meg, és neheztelésének gyakran hangot is adott. Miközben nővére a bécsi udvar fényűző termeiben világpolitikával foglalkozott, ő csupán azon fáradozott, hogy a gyerekei jobb partit kössenek, mint ő. Hiszen Miksa, az apjuk csak egy egyszerű bajor herceg volt, még csak nem is egy *von Bayern*.

Sisi tekintete a hosszú asztal fölött a szüleire esett, akiknek a következő vitája már ott lógott a levegőben.

– Mondd már meg! – erősködött közben Nené, és Sisi gondolatai a szülei veszekedéséről hirtelen a reggeli eseményre terelődtek, és érezte, ahogy fülig pirul.

Richárd gróf vele szemben ült, és Sisi alig tudta levenni a szemét róla. A gróf a délelőtt folyamán érkezett, hogy eladjon egy lovat, Miksa pedig meghívta őt ebédre. Üres hassal nem lehet üzletelni, mondta, és cinkosan Sisire kacscintott. Az apának feltűnt ugyanis, hogy a lánya nem csupán a lovak, de tenyésztőjük iránt is kitüntetett érdeklődést mutat.

Richárd többször járt már Possenhofenben. Szép férfi volt, Sisi ezt több alkalommal is megállapította, izmos karja, barna arcbőre, ami a lovakkal való rendszeres foglalkozásnak volt köszönhető, mindig lenyűgözte a lányt.

Sisi sokat sejtetően mosolygott, és a pillantása hol a grófra, hol a nővéreire vándorolt, aki miután rájött, hogy miről van szó, kezét a szája elé téve halkán felsikoltott.

– És te? Te próbáltad már? – csapott le Nenére. Imádta, amikor sikerült kizökkentenie a szerepéből. Sisi ilyenkor szerette a nővérét a legjobban: amikor merev tartása és magasztos viselkedése megváltozott, hogy helyet adjon vidám és jólelkű énjének, amely egyébként félt megmutatkozni. Ám mielőtt még Néné felelhetett volna Sisi kérdésére, anyjuk hangja csattant fel az asztal túloldaláról:

– Mit kellett volna Nénének kipróbálnia, Sisi? – A lányok ijedten szétrebbentek.

– Hát a pisztrángot – válaszolta Sisi szemrebbetés nélkül, és Néné tányérjára mutatott. És valóban: a hal érintetlenül feküdt a tányérján. Nénének volt annyi lélekjelenléte, hogy máris nekilátott a pisztrángnak. Ügyesen felvágta a halkéssel, és az első falatot elegánsan a szájához emelte. Elégedetten bólintott.

– Igazán fenséges – erősítette meg Sisi, miközben körbehordozta a tekintetét a társaságon Richárd grófot is beleértve. Tetszett neki a férfi. És ez volt az oka, hogy épp órá gondolt, mielőtt életében